

ИЗПЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА СХVІІІ, БРОЙ 18

СОФИЯ, 16-30 СЕПТЕМВРИ 2017 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com, synodalpress.bg@gmail.com

www.synodalpress.blogspot.bg

XIX Седмица на православната книга

Обзор на Седмичата на православната книга – Варна'2017

стр. 1, 4-5

† Варненски и Великопреславски митрополит Йоан

Църквата и младите

стр. 1, 3

Актуално

Йером. Спиридон (Баландин)

Перфекционизмът – една съвременна религия

стр. 6

Чудото на светостта

Дивното чудо с кръвта на свещеномъченик Януарий

стр. 7

Хроника от България

- Въздвижение на св. Кръст на Кръстова гора
- Откриване на учебната година в Софийската семинария

стр. 8

✠ БПЦ загуби свой достоен архиерей ✠

Последно сбогом с новопреставления Видински митрополит ДОМЕТИАН

своята последна почит и да се простят със своя архиепастир, който

тиан със званието „почетен гражданин“ на Видин.

Под купола на катедралния храм „Св. Димитър“ се събраха архиереи, епископи, свещеници от цялата страна, монаси и монахини от епархията и духовни чеда на митрополита.

Да съпроводи митрополит Дометиян в последния му земен път, в града пристигна Негово Светейшество Българският патриарх Неофит, придружен от най-близките му сътрудници.

Светейшият владика с траурна тържественост влезе в храма, където бе посрещнат от многобройното опечалено събрание. Сред присъстващите бяха духовниците от околните семинарии от различни селища на епархията, областната и градската управа. В храма бяха кметът на Видин инж. Огнян Ценков, народни представители, общественици и множество православни християни. Да почетат митрополита, дойдоха и представителите на мюфтийството, начело с Неджати Али Али, районен мюфтия на Видин.

На стр. 2

XIX Седмица на православната книга – Варна'2017 г.

† Варненски и Великопреславски митрополит ЙОАН

Църквата и младите

В съзвучие с водещата тема на тазгодишното деветнадесето издание на Седмичата на православната книга, нашият заключителен доклад пред вас днес ще бъде посветен тъкмо на темата „Църквата и младите“. В него ще опитаме кратко да очертаем главните насоки и акценти, които – по наше виждане и преценка – духовността ни, а и всички ние следва да имаме предвид в пастирската си работа сред младежта. Дейност, която, разбира се, има и своите безспорни успехи – не само в нашата Варненска и Великопреславска епархия, но и в цялата ни Църква, – но и която сме длъжни още повече да активизираме, тъй като има още много какво да се желае. И така, кое е онова, което се налага да си кажем всички ние днес по отношение на работата на Църквата ни с младите хора?

На първо място сме длъжни да отчетем съвременната духовна и културна ситуация, която задава контекста на израстването и формирането на младия човек. Да видим какви са онези модели на общуване и онези ценности, с които той се сблъсква още от най-ранна детска възраст и с които постепенно възрастта до пълноправен член на обществото. С ръка на сърцето, ако искаме да сме честни пред себе си и пред другите, трябва да признаем, че тези модели и ценности далеч не работят в полза на фор-

мирането на здрава в духовно и в културно-просветно отношение съвременна младеж. Какво по-точно имаме предвид?

Едва ли ще е нещо ново, ако споделим, че днес – в началото на третото християнско хилядолетие – както у нас, така и въобще в оная част от нашия свят, която исторически е формирана под влияние на християнството, **евангелските ценности отдавна са отстъпили място на един грубо материалистичен, консуматорски подход към живота**, който, разбира се, винаги е съществувал, но който с времето все по-агресивно се налага и се възприема от всяко ново поколение, за сметка на всичко онова, което Христос и Църквата се опитват да възпитават. Не бихме били адекватни на действителността, ако не признаем, че отдавна е отминало времето, когато базисни евангелски и християнски ценности, като смиреността, скромността и жертвотворността, като любовта към Бога и към другия и пренебрегването на егоизма – във всичките му форми и проявления – са не просто оспорени и отречени, а може да се каже и просто забравени. Тук именно – в тази забора за Христос и Евангелието – се корени и цялата трагедия

На стр. 3

БПЦ загуби свой достоен архиерей

От стр. 1

Патриарх Неофит лично оглави опелото на своя многообичан събрат, с когото дълги години споделяше трудности и се съветваше. В мертвеното последование взеха участие и високопреосвещените митрополити Пловдивски Николай, Доростолски Амвросий, Западно- и Средноевропейски Антоний, Варненски и Великопреславски Йоан, Неврокопски Серафим, Русенски Наум, Старозагорски Киприан и Врачански Григорий, както и епископите: Мелнишки Герасим – главен секретар на Св. Синод, Адри-

Последно сбогом с новопреставления Видински митрополит Дометиан

своя събрат, архиерей, пастир, духовен отец и наставник.

По време на мертвеното богослужение видинчани продължиха да отдават почит на митрополит Дометиан, като се покланяха пред неговото упокоило се тяло, поставяха цветя и се молеха за мир и спасение на душата му.

В края на последованието патриархът прочете

тола на Всевишния. Ние вярваме, че за своето предано и вярно служение на Църквата Христова, той ще чуе призива на Небесния Отец: „Добри и верни рабе, влез в радостта на господаря си“ (Мат. 25:21). Амин!“ – завърши словото си Светейшият владика.

От името на Видинския епархийски съвет развълнуван говори ик. Рафаил Александров, архиерейски

роводи в последния земен път своя архиепастир и мълчаливо се прощаваше със своя духовен наставник митрополит Дометиан.

Представители на мюсюлманското изповедание – районният мюфтия на Монтана Неджати Али и имами от региона на Районно мюфтийство – Монтана също уважиха и изпратиха в последния земен път митрополит Дометиан. Българският патриарх Неофит изказа своята благодарност към мюфтията за проявеното уважение към Видинския митрополит и припомни: „Той много ви обичаше и уважаваше. Ценеше толерантността, която

анополски Евлогий – игумен на Рилската св. обител, Велички Сионий – игумен на Троянската св. обител и духовен син на упокоилия се духовник, Главинишки Йоан, Знеполски Арсений – викарий на Пловдивския митрополит. За да се простят с архиерея, бяха дошли Тимочкият епископ Иларион от Сръбската патриаршия и Брегалнишкият митрополит Иларион (на Шип) от Македония.

Край ковчегата на упокоилия се митрополит заставаха още: представителят на Руската православна църква у нас архимандрит Филип (Василцев), ставр. ик. Нелуц Опря, представителят на Румънската православна църква, архим. Пахомий, ректор на Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“, архиерейските наместници на околиите, свещенослужители от Видинска епархия и от други епархии на БПЦ, дошли да отправят съборно молитва за упокоение душата на приснопамятния архиерей. Сред опечалените в храма бяха ставр. ик. Милко Топузлиев, роден брат на митрополита, със своето семейство.

Скръбно развълнувани, архиереите заедно отпяваха заукоийните песнопения, а дълбокосърджените стихове на чиновоследованието прочетоха последователно, редувайки се. Църковното изпълнение скръбеше за

разрешителна молитва на упокоилия се митрополит и произнесе траурно слово за своя събрат. Пред опечаленото събрание той подчерта, че кончината на митрополит Дометиан е огромна загуба не само за духовенството и вярващите от Видинска епархия и за цялата БПЦ, но и за целия православен свят.

„С болка си припомням днес словата на свети пророк Давид: „Дните на човека са като трева, както полски цветя – тъй цъфти той: понесе се над него вятърът, и няма го, и мястото му вече го не познава“ (Пс. 102:15). Днес душата на блаженопочиналия митрополит Дометиан предстои пред Бога, към Когото винаги се е устремявало неговото пламенно сърце. Ние вярваме и знаем от думите на Псалмопеваца, че „милостта на Господа е отвъка и до века към ония, които Му се боят... които пазят завета Му“ и изпълняват заповедите Му (Пс. 102:17-18), че за всеки верен Божи служител „животът е Христос, а смъртта – придобивка“ (Филип. 1:21) – каза в словото си патриарх Неофит.

„За тридесетгодишното си митрополитско служение покойният архиерей се потруди усърдно на Христовата нива, оставяйки верен разпоредник „на тайните Божии“ (1 Кор. 4:1) и ревностен свидетел на евангелската истина. С неговото деино управление в

диоцеца на поверената му от Бога епархия са възстановени множество манастири, храмове и параклиси“ – каза в словото си Първоиерархът на Българската църква и продължи: „В своето служение покойният кириарх на Видинската епархия, от детство знаещ „свещените Писания“ (2 Тим. 3:15), се стараше да пребъдва в това, на което е научен и което му бе поверено (2 Тим. 3:14) и се стремеше вярно да „препо-

дава словото на истината“ (2 Тим. 2:15).

Като възнасяме топли молитви към всемогъщия Творец и Спасител на света за упокоение на новопреставления наш събрат и съслужител, надяваме се, че делото на неговата вяра, трудът на неговата любов и търпението на неговата надежда „у Господа нашего Иисуса Христа пред Бога и Отца нашего“ (1 Сол. 1:3) ще бъдат милостиво приети пред прес-

наместник на Белоградчишка духовна околия, който припомни големите заслуги и достойнства на митрополит Дометиан и изрази благодарността и скрътта си по упокоилия се учител, наставник и пастир. Кметът на Видин Огнян Ценков също изказа съболезнования.

След всички възнуващи слова, при пеенето на заукоийното „Светий Боже“ ковчегът с упокоилото се тяло на митрополит Дометиан бе понесен от духовниците към Светая Светих на храма. За последен път архиерей „влезе“ в катедралния олтар и понесен на ръце сред множеството пасоми, за които тридесет години усърдно се грижеше, се отправи към своя последен земен пристан. Тъжен камбанен звън възвести началото на траурното шествие от църквата до гробното място, подготвено до олтарната абсида на храма „Св. Николай“ (в двора на Видинската св. митрополия).

Тържествената погребална процесия бе водена от градския духов оркестър, който последователно изпълняваше траурния химн и химна на града – „Бдинци“. В шествието наред с висшите духовници и многобройните свещенослужители се включиха и множество ученици от всички видински училища, които носеха венци и цветя. Църковното изпълнение на Видинска епархия съп-

съществува във Видин, и се стараше да се разпространява в страната и по света. Днес вие, с вашето присъствие, го докажете – доказателство за вашата почит и уважение към митрополит Дометиан като духовник и човек, както и постигнатото разбирателство, толерантност и добросъседство между нас и вас. Нека това да продължи и занапред!“

Достигайки подготовеното гробно място, патриарх Неофит отслужи триагий на гроба и при пеене на тропара „Христос възкръсна от мъртвите, със смърт смъртта потъпка и на тия, които са в гробовете, живот подари“, тялото на Видинския митрополит Дометиан бе положено в гроба. Със съзби на очи стотиците вярващи отдадоха последна почит на един бележит духовен пастир и незабравим архиерей.

Митрополит Дометиан ще остане в църковната памет като изряден в монашеското си поприще, богомъдрен духовник и архиепастир на поверените му клир и народ, скъп и незабравим архиерей – член на Св. Синод.

За упокоилия се непрежалим епархийски митрополит и синодален архиерей: Вечна, блажена и светла да бъде паметта на преставилия се в Христа Господа Видински митрополит Дометиан!

Весела
ИГНАТОВА

XIX Седмица на православната книга – Варна '2017

От стр. 1

на нашето съвремие. Защото загубата на памет за Бога и за необходимостта от търсенето и от следването на Неговата свята воля има като неизбежно свое следствие точно това **обезчовечаване на човека**, на което все повече ставаме свидетели днес. Днес, когато християнската и чисто човешката радост от това да даваш и да правиш другия щастлив, все повече отстъпва място пред страстта да притежаваш, да обогатяваш и да ощастявяваш самия себе си.

За всичко това обаче **вина и отговорност носят не младите – носим я ние**. Ние, които създадохме и продължаваме да утвърждаваме този консуматорски свят, в който се раждат и в който израстват нашите деца, виждайки и възприемайки от нас вместо Евангелието на Христос едно друго „евангелие“, чиито ценности и идеал са коренно противоположни на завещаното ни от Богочовека и потвърждавано през столетията от всички Негови ученици и последователи, от целия многоговеков опит на Църквата, който е опит на свидетелство и святост, на отдаденост на Господа, на мъченичество и жертва на личното и егостичното в полза на онова, що е Божие. Вместо всичко това **днес младият човек вижда и възприема друго „евангелие“**, което като криво огледало преобръща надолу с главата и изопачава до неузнаваемост всичко онова, което нашият Небесен Отец очаква от нас – достигането до онова „единство на вярата и на познаването Сина Божий“ и до онова „състояние на мъж съвършен“ и онази пълна „възраст на Христовото съвършенство“, за които ни говори още в първото християнско столетие Апостолът на народите (Еф. 4:13).

Ето защо, пътят към **промяната на нашата младеж неизбежно започва от промяната на самите нас**. Ние сме тези, които сме длъжни да зададем върната посока и да покажем с живота и действията си, а не само на думи, че лековерно допуснатите от нашето съвремие девиации имат своята алтернатива и тази алтернатива е не друга, а тъкмо проповядваното вече трето хилядолетие от Църквата ни божествено и спасително учение на нашия Господ Иисус Христос. Не можем да очакваме и да изискваме от младия човек нещо, което първи самите ние не сме възприели и усвоили. Не можем да очакваме да видим нашата младеж да изпълва храмовете и манастирите ни, които първи ние – в нашата забравя за Бога – сме изоставили празни и пустеещи.

Същевременно обаче, и тук виждаме една от основните слабости на нашата църковен живот, – тази промяна не трябва да се схваща и да се търси просто като някакво завръщане към някакви избрани модели от миналото. Промяната, за която говорим, е **промяна на вътрешното, а не на външното, промяна на съкровената**. Дълбока и същностна промяна на ума и сърцето, а не на онова, което външно проявяваме като белези на църковен живот. Онова, което прави от човека християнин, Христос воин и последовател, подражател и апостол, не е външното имитиране на църковност, а вътрешната нагласа за неотклонно следване на Божията свята воля и живот – в съгласие с тази воля. Казваме това, защото, оглеждайки се около себе си, ние, уви, **виждаме много повече подражателство и имитация на църковен**

Църквата и младите

живот и много малко същинска евангелска добродетелност, много повече склонност към онова законничество и буквализъм по въпросите на вярата и Църквата, от които впрочем ни бе освободил тъкмо нашият Господ Иисус Христос, отколкото желание за онова слово Божие, което е „... живо и действено и е по-остро от всеки двустърг меч“, тъй като, както свидетелства св. апостол Павел, „прониква до раздяла на душа и дух, на стави и мозък, и преченява помисли и намерения сърдечни“ (Евр. 4:12).

Защо обаче акцентираме толкова много върху неща, които са по-скоро общовалидни и имат отношение към всички в нашата Църква, а не са насочени конкретно към нашето духовенство? На първо място затова, защото **духовенството**, както и всяка друга прослойка в обществото ни, не слиза от небесата, а излиза от нашия народ. Защото **добрият духовник е този, който преди да премине през великото тайнство на Священството, се е научил да е добър християнин**: такъв, който вярно разграничава същността на вярата и на Христовото Евангелие от всички техни имитации и от всяка подмяна на истинското с фалшиво. Само такъв духовник ще може да увлече след себе си младия човек и да го заведе при Христос – там, където няма място за никакъв фалш и никаква имитация, към които, между другото, тъкмо младите хора са толкова чувствителни. Много по-чувствителни от нас, възрастните, които толкова лесно привикваме именно към фалша и имитацията, приемайки ги ако не за нормални, то поне за нещо неизбежно в несъвършения човешки свят.

Втората причина да говорим общо към всички в Църквата, се заключава в известната, ала, уви, от мнозина често и удобно забравяна азбучна истина, че **делото на Църквата е дело общо, дело на всички в Църквата** – дело на цялата Църква. Така, както светлата Евхаристия – тази истинска сърцевина и най-дълбок, последен смисъл и изява на църковния ни живот – е общо дело на Църквата, Литургия, която без присъствието и участието на всички нас – клир и миряни – е лишена от всякаква стойност пред Божиите очи. Така и целият останал живот на Църквата, всеки аспект и дори най-дребен детайл, изискват дейното и осъзнато участие не само на нас, клиристите, но и на онези, които в Църквата наричаме миряни. Без тях и техния дял и принос в живота на Църквата всички наши усилия – включително и по отношение на работата ни с нашата младеж – ще бъдат неизбежно обречени на безплодие и пълен неуспех.

Ведна от своите беседи с нас, тук, дълбоко уважавааният отец архимандрит Захариас сподели, че **за успеха на църковната мисия днес съществуват три главни фактора**, а именно: **1)** организирано енорийско богослужение, **2)** добро богословско семинарско образование и **3)** качество манастирски живот. Тези три, според него, са от изключителна важност за живота на Църквата, за предоставяне на хората възможност да открият пл-

нотата на спасението. Като се присъединяваме изцяло към казаното от отец Захариас, от себе си бихме добавили, че това са и онези три фактора, които ние неизменно трябва да вземаме предвид, когато говорим и за работата на Църквата с младите хора.

От нас – по-големите, по-възрастни и по-опитни от тях – нашите младежи трябва да виждат истински и задълбочен, а не фалшив и повърхностен енорийски живот. От нас да виждат и със сърцата си да чувстват, че присъствието в храма – за молитва и богослужение – не е досадно задължение (за такива, които търсят спасението чрез формално изпълнение на списък от правила), а дълбока, истинска радост от общуването с Бога и със самите нас. Едва тогава храмовете ни отново ще се напълнят с млади хора и в тях ще закипи истински духовен енорийски живот.

От опита на връстниците си – възпитаници на нашите духовни школи, те трябва да могат да се уверят, че тези училища са не просто места за подготовка на свещеници, а още и желани места за получаване на добро общо и специално образование и за възпитание в истински, а не в измислени, фалшиви ценности. Само тогава нашите духовни семинари, които през последните десетилетия, уви, се радват на все по-малък интерес и все по-малко са желеещите да се обучават в тях, ще се напълнят отново с отдадени на Бога и Църквата ни млади хора.

Накрая – в лицето на нашето монашество те трябва да могат да видят и да почувстват онази сигурност в делото на спасението, онази истинска, искрена отдаденост на Бога и на ближния и да вкусят от онази безгранична Божия любов, за която християнинът може да научи само и единствено от напрегнатия подвижнически живот на манастира. И няма да кажем нищо ново, ако още веднъж припомним азбучната истина, че най-верен показател за качеството на живота в която и да било поместна православна църква е състоянието на нейното **монашество, което, за съжаление, у нас също е в тежка криза**.

Когато говорим за работата на Църквата с младите хора, ние сме длъжни да отчитаме и още нещо, което според нас е от особена важност. Длъжни сме никога да не забравяме, че днес, когато младият човек е затрупан от огромен информационен поток, в който както той, така и всички ние все по-трудно се ориентираме, и който все повече ни отклонява от търсенето на онова, което Господ нарича „едното потребно“ (Лука. 10:42), младият човек е в състояние да се концентрира само върху твърде малко неща. Ето защо, в работата ни с него ние трябва да **фокусираме неговото внимание само върху онова, което е същностно и най-важно по отношение на вярата и на живота на Църквата**, а не върху второстепенното и откровено маловажното.

От нас – хората в Църквата, младият човек трябва да чува, а от живота ни да вижда не безкрайна поредица от указания и правила, от забрани и заплахи, при това изричани с високо вдигнат пръст, а безграничната Божия любов и грижа за всеки от нас и за цялото творение. В думите ни той трябва да чува, а от действията ни да вижда и да разбира защо „Бог толков обикна света, че отдаде Своя Единороден Син, та всякой, който вярва в Него, да не погине, а да има живот вечен“ (Йоан. 3:16). Само тогава той ще пожелае да вкуси и види „колко благ е Господ“, и със сърцето си ще разбере, че истински блажен е само оня човек, „който се Нему уповава“ (Пс. 33:9).

Всичко това, разбира се, всички тези белези на нашето съвремие, отразяващи се и на работата на Църквата с младежта, не умовавават и въпросите за доброта подготвяна на нашето свещенство. И днес, както всякога в историята на Църквата, нашите свещеници са призвани да бъдат високообразовани богослови, добри психолози и хора, чувствителни към епохата, в която живеем. Хора, отгледани на свещеното поприще, които не жаят сили в пастирската си дейност, но с усърдие и ревност по Божието дело всекидневно работят за Църквата и за това, щото, както и в апостолските времена, Господ всекидневно да прибавя в нея такива, които да се спасяват (Деян. 2:47).

Накрая ще кажем **няколко думи и към самите млади хора**, на които посветихме това деветнадесето издание на нашата Седмица на православната книга. Обръщаме се към тях с архипастирски призив **да потърсят и те самите пътя към вярата и към храма**. Да не стралят от Църквата – от нейния живот и най-вече от нейното богослужение, но с искрено желание да пристъпват вратите на храма, да се запознават с обстановката в него – с неговия аромат и атмосфера, с иконите и стенописите в него, които могат да им разкажат толкова много и интересни неща, каквито не биха открили другаде. Да странят от всичко богопротивно, което нашето съвремие агресивно ни предлага, и да не се страхуват да следват посочения ни от нашия Господ Иисус Христос и всички Негови светци и последователи път, който е път на светлина и добродетелност, на чистота и святост. Да полагат сами своите усилия за отбягване и предпазване от стихийте на този свят (Кол. 2:6-8), и да се стремят към чистота и непорочност, към онзи висок идеал на човешкия живот, който пръв Господ ни показа в дните на земния Си живот и който Той винаги очаква от всички нас да следваме.

С тези мисли в сърцето си, с това пожелание към всички нас и към светлата ни Църква, а най-вече с дълбока благодарност към Бога за всички Негови щедрости към нас закриваме Деветнадесетата Седмица на православната книга, която беше посветена на младите хора.

Бог на мира и любовта и общението в Светия Дух да бъдат с всички нас!

Заключителният доклад на Негово Високосвещенство митрополит Йоан, произнесен при закриването на Деветнадесетата Седмица на православната книга, Варна, 9 септември 2017 г.

XIX Седмица на православната книга – Варна, 4-10 септември 2017 г.

Първи ден. Откриване

Благословен си, Христе, Боже наш, който направи рибарите прелъбди, като им прапи Светия Дух и чрез тях улови вселената, Човеколюбче, слава на Тебе.

Църквата и младите

за Божеството на Христос. Лекторът отбеляза, че ако се отнесем сериозно към думите на Христос, тогава имаме само два избора: или Го признаваме за истински Бог, или се присъединяваме към гълъпата народ, който крещяла: „Разни! Разни Го!“ Трети избор Господ не ни дава. Приеман като равни, велик учител и т. н. това всъщност е едно повторение на целувката на Юда и предателство.

Негово Високопреосвещенство митрополит Ион изказа своята благодарност към проф. Дворкин за думите му относно присинопатейния Неврокопски митрополит Натанаил, който прозря необходимостта от изучаването и на чуждите вероучения.

Втори ден. Вяра, Покаяние и Кръщение – пътят към промяната

През втория ден форумът започна с лекция на проф. Александър Дворкин в Духовно-просветния център „Св. архангел Михаил“. Професорът сподели и разкри много интересни въпроси, посветени на темата „Възникването на исляма – последни изследвания“.

Представяне книгата на проф. прот. П. Романидис „Праоритетският евра“

По-късно в зала „Пленарна“ Негово Високопреосвещенство митрополит Ион произнесе слово. Той благодари на Негово Преосвещенство Адрианополски епископ Евлогий, игумен на Рилската света обител, за присъствието му, разкри програмата за деня и даде думата на доц. д-р Светослав Рыбалов и г-н Борис Маринов, за да представят книгата на проф. прот. Иоанис Романидис „Праоритетският евра“.

След това бяха представени три сборника, издадени през 2017 г.: от Център за образователни инициативи „Двери“ – втория том с беседи на Лымасолския митрополит Аваней (Николай) „Изкуството да живееш с другия“; сборника „Модел на сътрудничество между Църквата, общинската власт и държавата за провеждане на религиозно образование (1997-2017)“, посветен на 20-годишнината от възвръщането на предмета Религия в българското училище; и сборника „Ико-

наваната книга: „Постарах се да бъда научно коректен, да не говоря просто емоционално, а да аргументирам всичко... Главното, което исках, е да възродим евхаристийната радост... Исках да припомня, че Църквата е радост – и на мен самия, и на вас, и на всички в Църквата, които са го забравили!“.

Четвърти ден. Семейство и възпитание

Четвърти ден. Семейство и възпитание

В късния следобед на 7 септември е дадена възможност за още една среща с архимандрит

Архим. Захарияс проведе три беседи с аудиторията. Превод Мила Игнатова

Трети ден. Евхаристията на Църквата

Темата на третия ден бе „Евхаристията на Църквата“. Програмата в залата на Община Варна започна с представянето на втората книга издаване на Варненска и Великопреласка света митрополия – „Слова и доклади от Седмичната на православната книга 2010-2015 г.“ – от нейния редактор доц. д-р Мариян Стоядинов, преподавател в Православния богословски факултет на Великотърновския университет. Сборникът съдържа текстове, представени на Седмичната на православната книга през последните години.

Доцент д-р М. Стоядинов представи и книгата на Навлакския митрополит Йеротеи (Влахос) „Духовни ориентири за съвременното общество“. Сборникът включва статии, коментари, интервюта и богословски бележки на автора, които могат да бъдат в помощ на съвременното общество за преодоляване на тревогите и проблемите му.

След това Димитрина Чернева от фондация „Комунитас“ представи книгата на проф. Калин Янакиев „Христовата Жертва, Евхаристията и Църквата. Студии върху библейските основания“.

През останалата част от вечерта проф. Янакиев изнесе лекция „Евхаристията на Църквата“, в която посочи и мотивите си да напише представянето на епископ Евлогий, игумен на Рилската света обител, за присъствието му, разкри програмата за деня и даде думата на доц. д-р Светослав Рыбалов и г-н Борис Маринов, за да представят книгата на проф. прот. Иоанис Романидис „Праоритетският евра“.

След това Ангел Карадаков представи сайта „Добротолюбие“ и разказа за всеправославния младежки събор, провел се наскоро в Яш, Румъния.

Вечерта продължи с лекция на темата „Семейно и полове възпитание на младежите: пол, чистота и брак“, с пошеи прот. Виталий Зелински, Република Молдова.

Иконом Василей Шаган сподели впечатленията от завършилия летен младежки форум, про-

вел се на територията на епархията. Той представи на публиката презентация с множество снимки от мероприятията по време на летния форум и заяви, че това, от което младежите имат нужда, е добрий пример.

В заключение Негово Високопреосвещенство митрополит Ион говори именно за младите хора и заяви, че една от основните задачи е развитието на църковните училища и на православните детски лагери.

Петя вечер. Основи на православното възпитание

Това бе най-запомнящият се ден от форума. Публиката има възможността да се срещне с Не-

Саратовски и Волски митрополит Лонгин представя издателската дейност на епархията си

гово Високопреосвещенство Саратовски и Волски митрополит Лонгин от Руската православна църква. Високопреосвещен митрополит представи огромната издателска дейност и работата на Саратовска епархия, като сподели с публиката своя богат опит. Той подчерта, че счита работата с младежите за една от най-важните цели на Църквата.

Митрополит Ион припомни на аудиторията, че във времето от 1992 г., когато о. Лонгин става настоятел на подворието на Троицко-Сер-

Интересът към православната книга не спира през цялата седмица

гиевата лавра в Москва, до 2003 г., когато е била хиротонията му, са се извършили огромни дейности по възстановяването на храмота страда, на цялото подворие и една богата издателска дейност – стотици издания на детска, светеотеческа и богословска литература.

Вечерта продължи с представянето на книгата „Методика на обучението по религия във висшите светски училища“ от проф. Жоржета Назърска и д-р Светла Шапкалова.

Протоiereй Раломир Никчевич от Черна гора заяви, че от миналогодшната Седмица на православната книга до сега издателство „Светитора“ е издало над 30 книги и не би могъл да се спре на всяка една от тях поотделно. Поради тази причина, но и с оглед, че тази Седмица е посветена на Църквата и младите, той представи само изданията за най-малките читатели.

Вечерта завърши със замиращата се и възбудяваща лекция на архимандрит Захарияс (Захару) от манастира „Св. Йоан Кръстител“, Есеес, на тема „Евхаристията и молитвата на сърцето“, която беше изключително съдържателна. От пристигането му в град Варна се случи така, че архимандрит Захарияс (Захару) изнесе (непредвидено по програма) общо три беседи, поради голямо интерес на хората към неговото слово. И тази вечер публиката имаше възможност да зададе своите въпроси към високопреподобния архимандрит. Впечатляваща е неговата способност да отговори на сложни въпроси с топли думи, които достигат до сърцето на слушателя.

Закриване

След богословската конференция, посветена на светителя архиепископ Серафим Бугучерски (по-подробно виж на стр. 6), програмата в последния ден на Седмичната продължи в пленарната зала на Общината.

С представянето на новозелзетелски книги на Синаоднало издателство форумът бе закрит

Новите книги на Синаоднало издателство бяха представени от гл. редактор Анула Христова: „Знаеменето на мислите в живота на човека“ от Николай Маслов, в превод на Славенския митрополит Иоанкиев; „От Слово сме родени“ на ставрофорен иконом Павел Гърбов, „Молитве-

ник за болящи“, съставен от сестринството „Св. жени Мироносици“ при варненския храм „Св. цар Борис-Михаил“, и „Жития на светици – христология по Религия-Православие за ученици от основното училище“, със съставители старв. ик. д-р Захарий Дечев и Тана Христова, които се оказа единствената книга през таггодишния форум, предназначена изключително за ученици в младеека възраст.

Архиепископско боосеужение в небозата при закриването на форума

Ставрофорен иконом Павел Гърбов бе поканен и лично да сподели мисли за своята книга със стихотворения, при което благодари на високопреосвещен Силенския митрополит Иоаники, благодарствено нейното издаване като докторошен директор на Синаоднало издателство.

След това бяха представени издания на Ловчанска митрополия, излезли през изминалата година, сред които две книги в превод от гръдкий език на Константин Константинов – втора част на сборника беседи „Думи за живот“ и сборникът „Св. Гора – Богосветената планина“ с беседи за живота и подвижничеството на светогорските монаси, и книга за деца с житието на св. Петка.

Проф. Валентин Плетньов, директор на Регионалния исторически музей – Варна, представи своята най-нова книга, която засяга един много интересен период от живота на епархия Дюсселдорф и на гр. Варна. Книгата се издава със съдействието на Варненска и Великопреласка света митрополия.

Контрадмирал Митко Петев, командир на Военноморските сили на Република България, изнесе интересен доклад на тема „Ролита на военните свещеници във възпитанието на българските младежи“.

Негово Високопреосвещенство Варненски и Великопреласки митрополит Ион изнесе заключителен доклад на темата „Църквата и младите“. В него архиеереи заяви, че от нас – хората в Църквата – младите човек трябва да чува, а от живота ни да вижда безграничната Божия любов и грижа за всеки от нас и за цялото творение. В думите ни трябва да чува, а в действително ни да вижда защо Бог толкова обикна света, че отиде Своя Единороден Син, та всеки, който върва в Него, да не погине, а да има живот вечен. Само това гавна той ще пожелае да вкуси и види колко благ е Господ и със сърцето си ще разбере, че истински е близък само оня човек, който се уповава на Бога. (Целия доклад публикуваме на стр. 1-3).

Малко преди окончателното закриване на 19 Седмица на православната книга митрополит Ион посрещна Техния Високопреосвещенства Неврокопски митрополит Серафим и Вранчански митрополит Григорий и покани всички на съборната архиепископска света Пигургия на следващия ден в катедралния храм „Успение Богородично“.

Варненска и Великопреласка митрополия Архангел.Б

Перфекционизмът (от фр. ез. perfection) е убеждение в това, че *съвършенството*, както собствено, така и на другите хора, се явява онази цел, към която е длъжен да се стреми човек. Самото понятие *перфекционизъм* е възникнало в протестантска среда през 19 век, като по-късно се е трансформирало в *класически перфекционизъм*. Под *съвършенство* Кант, Лайбниц и марксистите разбират преди всичко вътрешното съвършенство, състоящо се в нравствеността, развитието на талантите и дарбите. Ницшеанското свръчовечество също представлява даден вид перфекционизъм.

туризъм, а също така и в стремежа непрекъснато да стават все по-красиви чрез фитнес или чрез многочислени пластични операции.

В професионалната кариера (тук много често перфекционистите са заплашени от неврози и депресии) това заболяване води до абсурда човек искрено да счита, че никой освен него не е в състояние да изпълни правилно дадена работа, опитвайки се с часове да доведе и най-дребното поръчение до „съвършенство“, като в края на краищата се окаже неэффективен работник. На Запад ярко изразените перфекционисти работят само при команда и под надзора на тайм мениджърите.

вина носи и духовенството.

Опасната алчност на съвременното общество за благата на света описва и осмива и невероятната трилогия „Матрицата“ – един много удачен филм, който излезе на екрана също през 1999 г. Във филма нашата цивилизация е представена чудовишно изменена и държана в това състояние посредством лъжата на чувствени наслаждения, несъществуващи в реалния свят.

Перфекционизмът се осъжда като бездушен карьеризъм и изтънчен вещизъм и в романа на Лорън Уайзбергър „Дяволът носи Прада“. Всички наши симпатии са еднозначно на страната на Андреа, която се освобождава от измисления живот на перфекционистка, предпочитайки личната свобода, живот и човечността.

По мое мнение,

съвременният перфекционизъм не е нищо друго освен тирания, религия на 21 век

култ на съвременното човечество, обединяващ стотици милиони хора в търсенето на „съвършенство“. Храмовете на култа – бутици и супермаркети, където цари постоянен „празник на потреблението“, където жадните могат да се „причастят“ и губят часове в търсене на поредните модни масички за кафе и книжни фенерчета, наредени на площадки по законите на психологическото въздействие – от специалисти. Жреците на култа – бранд мениджърите, които издигат на пазара пленителни за очите изявишни наименования...

Един от водещите специалисти в дадената област, Самуел Аветисян, на въпроса на кореспондента на списание „Експерт“: „Явява ли се бранд мениджъра в ролята на месия“, скромно отговаря: „По-скоро пастир, духовник, макар и цинично да звучи. И днес човек всяка неделя, подминавайки църквата, посещава ИКЕА, за да реши същите си психотерапевтични задачи“. Забележете, че тази контрадигия е основана на преобрънатото стремление на човек към духовно съвършенство и представлява подмяна на ценностите и, както ми се струва, се явява идеална, необременена въобще с никакъв морал среда за едно дейно антихристиянство.

*Йеромонах СПИРИДОН (Баландин)
Сп. „Мгарский колокол“, бр. 66
Превод от руски: Гаял БАЛЛЕВА*

БОГОСЛОВСКИ ФОРУМ

„Светителят архиепископ Серафим Бугучарски – символ на духовното единство между българския и руския народ“

Проведената на 9 септември богословска конференция в памет на светителя бе част от Седмичката на православната книга.

Негово Високопреосвещенство митр. Йоан изнесе доклад на тема „Светителят Серафим (Соболев) и неговото духовно значение за Варненска и Великопрелаславска епархия“. Той подчерта, че канонизацията на св. Серафим няма аналог в наше време, защото тя е извървяна едновременно от две сестри църкви – Българската и Руската. Това е илюстрация не просто за синхронизиране на някакви административни процедури, но преди всичко за съборността на двете сестри Църкви, утвърдили богослужебно и иконологично прославата, която св. Серафим вече получаваше от верния Божи народ през всичките десетилетия след кончината му. Това, че Бог прославя Своите светии днес, дава не само на нас, но и на всички явяващи хора упование, че Божият Дух не е оставил Църквата Си и ще бъде с нея до свършека на този свят.

Гостуващият Саратовски и Волски митрополит Лонгин произнесе кратко слово за почитта на българския народ към светителя.

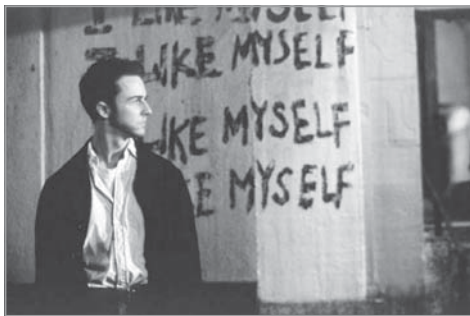
Архимандрит Филип (Василцев) – настоятел на Руското патриаршеско подворие в София, поднесе на публиката доклада на прот. Владимир Воробьев, който е направил задълбочено проучване на живота на светителя.

Проф. М. В. Шарковски представи доклад на тема „Светителят Серафим и руските общини в България през годините на Втората световна война“, а проф. А. А. Кострюков изнесе доклад на тема „Позицията на светителя Серафим (Соболев) по проблемите на църковния живот по неговото време“.

Архангел.бг

АКТУАЛНО

ПЕРФЕКЦИОНИЗМЪТ – една съвременна религия

В какво всъщност се състои разликата между учението, изказано чрез думите на Христос: „Бъдете съвършени, както е съвършен и небесният ваш Отец“ (Мат. 5:48), и класическия перфекционизъм?

В християнството под *добро* се разбира само онова, което се прави изключително и само в името на Бога, а под *съвършенство* – да очистиш себе си, при помощта свихне, от всички видове пороци на човешката природа. Свети Игнатий Брянцианов пише: „Скоро ще видиш, че няма никакво съгласие между евангелската доброта и добротата на падналото човешко естество. Доброто на нашето паднало естество е примесено със зло, а и самото добро става зло, както става отровна вкусната и здравословна храна, примесена с отрова.“

Пази се да правиш „доброто“ на падналото естество

Правейки това добро, предизвикваш своето падение, предизвикваш в себе си самомнение и гордост и ще достигнеш единствено сближение с демоните“ („Принос към съвременното монашество“). Следва да признаем, че от гледна точка на християнството всяко едно човешко дело, макар и най-правилно и най-добро, съвсем не може да е съвършено, защото е насочено към нашето лично несъвършенство. И това се компенсира с известно смирение и самоукоряване. Докато в перфекционизма като правило се цели абстрактната нравственост да се постави на по-високо ниво чрез силите и ресурсите единствено на самото паднало човечество, без всякакви други разсъждения.

Съвременният перфекционизъм се отличава от класическия. Той в значителна степен се е изродил спрямо високите битови стандарти на ежедневието до заявката „всичко или нищо“, носейки една излишна концентрация върху неудачите и слабостите. Според Гордън Флет, професор по психология от Йоркския университет на Торонто, перфекционизмът се явява вид психическо разстройство, което се изразява в особен род „зацикленост в дребнавостите“ и в опити да се доведе всяко дело до някакъв идеал, до „съвършенство“. Такава хора са непоносими, нямат приятели и не допускат да се мисли, че са психически болни; в сърцето си са крайно горделиви и считат себе си за особено достойни. Те са вече навсякъде, в това число и в сферата на образованието (напр. „синдром на отличника“, който се изразява в: надпревара за високи оценки, опасение да не загубят статуса си на „умници“ или да не оправдаят надеждата на родители и учители, силно желание да постъпят в престижен ВУЗ), в маниакалния

Трябва да се отбележи, че първата част от повелята на Христос: „И така, бъдете съвършени, както е съвършен и небесният ваш Отец“, с времето човечеството примитивизирало до неузнаваемост. Още Калвин провъзгласил доктрината за това, че показател за предизбраността на човека към спасението се явява неговият успех в професионалната дейност, откъдето се и развили съвременните представи за пазар, конкуренция и личен успех в западното общество. Виждате до какво може да доведе погрешната протестантска догматика! И ако все пак малко по-късно при философите зазвучават мисли за повишаване степента на нравствеността, за развитие на човешките добродетели и таланти, то съвременният перфекционизъм се е превърнал в едно неудържимо стремление към голям материален комфорт, телесна красота и високо положение в обществото. Достигналият тези цели е „съвършен“.

Този именно битов и самовлюбен перфекционизъм – болезнено самозащитно и религия на консуматорското общество, остроумно е осмисля Чък Паланок в книгата си „Боев клуб“, талантливо екранизирана през 1999 г. от Дейвид Финчър. Главният герой на книгата – постепенно полулюбящият сред урбанистичното обкръжение на белите вратовръзки – е перфекционист, който осъзнава, че е изгубил целия си живот в покупки на масички за кафе на дизайнера Нюрунд, на меки ъглови мебели „Хапаранд“ на дизайнера Ерик Пекар, кресла „Йоханес“, хартиени фенерчета „Рислаит-Хар“, кутии за шапки „Хемлиг“, стенини часовници „Вид“ от стомана (как бих могъл без тях – пита сам себе си героят на книгата), комплект покривки „Мамага“ на дизайнера Томас Харила и други безброй „високостандартни“ вещи.

„Не искам повече да бъда окомплектован, не искам повече да бъда доволен, не искам повече да бъда най-съвършеният“, възкликва той и избира пътя на разрушението, за да се освободи от тиранията на перфекционизма и от култа на модните увлечения, за да престане да бъде преживното животно „потребител“.

Разбира се, даденият проблем не се решава с взривяване на собствеността си апартамент с динамит, с организиране на „Боев клуб“ и терористичен проект „Разгром“. Само правилното догматически православно обръщане към Христос в отговор на Неговия призив: „Дойдете при Мене всички отрудени и обременени, и аз ще ви успокоя“ (Мат. 11:28), освобождава от властта на света.

Животът в Църквата, очистените от страсти и пороци души чрез благодатта на Светия Дух, добротворчеството в Христа – ето пътя на истинската свобода на човека и самоизява чрез любов към Бога. Но факт е, че както книгата, така и екранизацията ѝ станаха своего рода манифест, свидетелство за съществуването на проблема.

Хората чувстват истината чрез езика на изкуството –

острието на протеста, но уви, както и Тайлър Джордън, често те не виждат правилното решение, за което

ЧУДОТО НА СВЕТОСТТА

Тропар, гл. 4.

Станал причастник на нравите и намес-
тник на престолите на апостолите
по пътя на съзвезданието, ти, боговдъхно-
вени, си извършил дела,
поради това ти вярно си преподавал слово-
то на истината,
за вярата си пострадал даже до кръв,
свещеномъчениче Януарий, моли Христа
Бога да се спасят нашите души.

По Времето на император Диоклециан (III В.), гонител на християните, в най-южната област на Средна Италия – Кампания – живял и мъдро управлявал поверената му епархия епископ Януарий. Заловен и изправен на разпит пред тогавашния управител на областта, светият епископ бил принуждаван да се откаже от Вярата си и да се поклони на идолите – езическите богове. Оставайки непреклонен, след множество заплахи той бил хвърлен в запалена пещ, но ангел Божий слязъл да възпре силата на огъня и преосвещеният архиепископ Януарий излязъл невредим, като дори и дрехата му не била докосната от пламъците.

След това, подобно на свети пророк Даниил, честният епископ бил хвърлен в яма със зверовете. Животните кропко приседнали до нозете на светеца и множеството хора прославили Бога на св. Януарий. Накрая мъчителите решили да посетат епископа с меч и заповедта била изпълнена.

Местните жители с благоговение прибрали тялото на светия архиепископ, като внимателно събрали от лобното място и неговата кръв.

През Вековете датите, на които се е отбелязвала светлата памет на този свят свещеномъченик и на неговите сподвижници, са били няколко. Но с увеличаването на броя на светиите в поместните асиолози, постепенно те били сведени само до една дата. Така на Запад се утвърдила датата 19 септември – денят, в който свещеномъченикът бил увенчан с мъченическия Венец, а на Изток – 21 април.

Основните източници, които разкриват историята с мъченичеството на св. Януарий са

Дивното чудо с кръвта на св. свещеномъченик Януарий

актовете от Болоня и Ватикана. Съгласно разпространената традиция, която била характерна за поведението на вярващите по отношение на ранните свети мъченици, тялото на свети свещеномъченик Януарий било събрано заедно с изтеклата негова кръв и отнесено и съхранено в катакомбите на град Неапол.

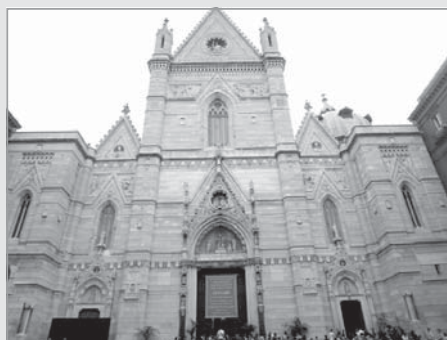
Официалните церемонии в чест на светия епископ започнали от 1337 година насам. През 1389 г. за първи път е документирано и дивното чудо със светите мощи на свещеномъченика – **Втечняването на неговата кръв**. От тогава до сега са документирани още хиляди втечнявания на неговата свята кръв.

Чудесното събитие се повтаря (почти винаги) на определени дати, като диктува и самата история на град Неапол. Местното предание твърди, че ако на празничната дата свещеномъчениковата кръв не се втечни, то това е предупреждение за надвиснала над града беда.

Така например, Александър Дюма описва, че по негово време чудото на втечняване кръвта на св. Януарий се е случвало два пъти през годината на точно определени дати. И известният писател нарича безбожник този, който не вярва в чудото на св. Януарий. Също така, той описва как неаполитанци гръзвели да роптаят, ако чудото се забавяло.

В наши дни чудото на втечняването на кръвта се случва три пъти годишно. На 19 септември, когато светецът е обез-

(19 септември, 21 април)

Катедралата в Неапол (горе) и катакомбата (долу), където се съхраняват св. мощи на свещеномъченика

главен; в **съботата**, която предхожда първата неделя на месец май, когато се празнува Пренасянето на мощите на свещеномъченика, и на **16 декември**, във връзка с навременната помощ на светеца при едно ужасно изригване на вулкана Везувий.

Свещеномъчениковата кръв се съхранява в две херметически затворени стъкленици – една малка и една по-голяма. Когато те се поставят в близост до реликвария

с главата на св. Януарий, кръвта започва да се втечнява, като понякога придобива и телесна температура.

Времето за втечняването на кръвта в стъклениците е различно. Понякога се чака до другия ден, а друг път – както се случи тази година на 19 септември – кръвта се втечни още при ваденето ѝ от сейфа.

Чудото на свети Януарий е предизвиквало раз-

лични размисли у редица бележити личности. Поради това на 25 септември 1902 г. двама видни професори извършват проверка дали в стъклениците действително има човешка кръв. След извършването на спектроскопски анализ се потвърждава наличие на хемоглобин. Този факт не се оказва достатъчен за науката, затова през годините се извършват още научни измервания.

През 1989 г. професорът по съдебна медицина Байма потвърждава, че стъкленицата съдържа антична кръв, както и „че периодичното втечняване е в разрез с научните и физиологични закони“. В опита да се обясни този феномен се включва и Италианската комисия за проверка на твърденията на паранормалното /CICAP/. В началото през 1991 г. се твърди, че в стъкленицата има вещество, получено от някой умел алхимик. CICAP стига и до крайност, като успяват да създадат миксотропичен гел, който при определени обстоятелства може да преминава от

течно в твърдо състояние и обратно. Въпросният миксотропичен гел обаче се оказва нетраен. Той не успява да запази своите качества за повече от две години, докато чудото на свети Януарий се случва безотказно повече от седем Века. След редица научни конференции, последната през м. февруари 2010 г., и една стогодишна борба в опит да бъде обяснен този феномен, науката потвърждава, че няма логическо обяснение и се оттегля.

При започването на церемонията в чест на светия епископ, стъкленицата стои заключена в сейф в една от нишите на неаполския храм. След изваждането ѝ, тя бива пренасяна пред олтара в близост до главата на свещеномъченика. Кръвта от черна, твърда и съсирена маса се превръща в червена и постепенно – в аленочервена течност.

И това дивно чудо – втечняването на свещеномъчениковата кръв – се повтаря вече близо две хиляди години – за прослава на Света Троица и падение на мнозина.

Петър СТОИЛОВ

Откъс от подготвената за публикуване книга „Съвременни чудеса в Църквата“

Най-старият образ на св. Януарий в катакомбата

ХРОНИКА

България

Въздвижение на Светия Кръст на Кръстова гора

В навечерието на празника Кръстовден по традиция Негово Високопреосвященство Пловдивският митрополит Николай отслужи празнична вечерня с петохлебие в манастира „Света Троица“ на Кръстова гора, където се съхранява частица от Светия Животворящ Кръст Господен. С архиепископски служения преосвящените епископи Знеполски Арсений и Константишки Яков – викарии на Пловдивския митрополит, ставр. ик. Добромир Костов – епархийски духовен надзорник, ик. Деян Стоянов – духовен надзорник, архим. Висарий – архиепископски наместник на Смолянска духовна околия и игумен на манастира „Св. Троица“, ик. Васил Кашоров, свещеници от епархията и митрополитските протогояк Илиян Александров и дякон Ангел Ангелов. Песнопенията изпълни митрополитският хор „Св. ап. Ерм“ с диригент протопсалт Георги Радев.

На богослужението присъстваха хиляди хора от всички краища на епархията и страната, дошли по стародавна традиция да се поклонят благоговейно на Светия Кръст Христов и да прекарат благодатната нощ в обятията на светлата обител. Сред тях бяха и народният предствител г-н Йордан Цонев.

В навечерието на великия празник под звоните на камбанния звън, огласил цялата местност, стотици посрещнаха тържествено архиепископа.

В края на празничната вечерня митрополит Николай се обърна към многокляното множество с думите: „Кръстът е пазител на цялата вселена. Кръстът е красота на Христовата Църква. Кръстът е утвърждение за верните. Кръстът е слава за ангелите. Кръстът е рана и поражение за дяволите. Кръстът е спасение за верните.“

Спасителната сила на Кръста съпровожда целия ни живот. От раждането до смъртта всеки от нас има своя житийски кръст. Под него превиваме гръб поради трудностите, болес-

тите, скърбите, с които Господ ни посещава. На всеки от нас се дава кръст според силите му и Господ ни помага да го носим. Затова винаги, когато падаме под тежестта на скърбите, трябва да се обръщаме към Господ и да молим да ни укрепи в нашето малко кръстоносене.

За вярващия човек Кръстът е винаги защита, избавление, победа, мир и спасение. Ежедневно сърешавайки волно и неволно, подхвърляйки се на различни изкушения от невидими и видими врагове и от собствените си страсти, къде, в кого и в какво ще намерим помощ и спасение? Само в Христа и в Кръста Христов. Само в безмерно великата и всеизключителна Жертва, принесена за нас на Кръста. Само с Кръста ние се спасяваме ежедневно от нападенията на демоните и от всяка буря на страсти. Когато с вяра и истинско покаяние прибягваме към Христа, Кръстът е нашият живот. Кръстът е нашето спасение. Кръстът е нашата сила. Кръстът е нашата слава. Кръстът е нашата победа. Без Кръста няма за никого спасение.

Нека усърдно да почитаме Светия Кръст Хри-

стов и с любов да се покланяме на Разнижия на него Началник на живота и наши Господ Иисус Христос, полнейки Неговия вечен завет, отправен към нас от Кръста: „Обичайте се един другие“. Амин!“

В полунощ започна празничната утрена, в края на която митрополит Николай извърши чина на въздвижението на Светия Кръст – както в древността св. Макарий, патриарх Йерусалимски, въздигнал Кръста на Спасителя и осенил с него четирите посоки на света. Множество миряни заедно с певците от митрополитския хор пееха благоговейно „Господи помилуй“ – така, както са пели и християните през 326 г., когато бил открит Светият и Животворящ Кръст Господен.

По време на тържествената света Литургия хилядите свещи, които вярващите бяха запалили, осветяваха околността. Богомолците участваха с внимание и благоговение в светлата богослужба. С едни уста и едно сърце всички заедно изповядаха „Символа на вярата“ и се помолиха с Господнята молитва „Отче наш“.

Духовното тържество завърши с многолетствие.

Пловдивска митрополия

Откриване на новата учебна година в Софийската духовна семинария

По традиция денят Въздвижение на Светия животворящ Кръст Господен, наречен още Кръстовден, се смята за начало на новата учебна година в Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“, която тържествено се открива с празничен водосвет.

Тази година Божествената св. Литургия бе възглавена от Негово Високопреподобие архимандрит Пахомий – ректор на духовната ни школа. С него в съслужение взеха участие зам.-ректорът йеромонах Мелетий и свещеник Козма Поповски – ефимерий при семинарския храм.

Преподаватели, семинаристи, възпитатели, служители, родители и богомолци изпълниха семинарската църква, отворила отново гостоприемно вратите си за своите питомци. Сред присъстващите богомолци бяха и деканът на Богословския факултет на СУ проф. Алек-

сандър Омарчевски, зам.-деканът доц. д-р Павел Павлов, проф. Божидар Андюнов, кметът на община Лозенец и др. общински представители.

Богослужбата бе огласена от източноцърковни песнопения на сборна певческа група семинаристи, които под ръководството на преподавателите г-н Любомир Игнатов и г-н Тодор Костов допринесоха за тържествеността на празника.

На Кръстовден непосредствено преди св. Литургия, със специално последование се изнася св. кръст от олтаря и като се издига в четирите посоки

на света, стократно се произнася кратката молитва „Господи, помилуй“. Архимандрит Пахомий, последван от служещите духовници, понесе св. кръст и след като го издигна в четирите посоки на света, според традицията, го постави за поклонение на вярващите.

В края на евхаристийното богослужение отец-ректорът прочете поздравителен адрес по повод новата учебна година от името на Негово Светейшество Българския патриарх Неофит: „Вашата благожелана мисия е единствена по рода си в бозочовешкия организъм на Църквата. Мисия е единствено духовна и просветна, отговорна и свята. Вал е дадено да бъдете носители на светлината на познанието, добър пример и образец за всички, които чрез следването на Божиите заповеди търсят спасението и вечния живот“ –

Пахомий се обърна към присъстващите и проповядва за великото събитие от новозаветната история на човечеството, с което Църквата днес ни напомня за великата саможертва на нашия Спасител Господ Иисус Христос. „Господ да ви закриля, пазя и насърчава и с кръстното знамение да вървите смело напред към духовно възрастване“ – завърши словото си архимандрит Пахомий и благослови църковното изпълнение.

Букет цветя и поздравление получи ректорът от кмета на столичната община „Лозенец“, а проф. Омарчевски от името на академичната колегия на БФ поздравя учениците и напомни на завършващите, че Алма матер ги очаква като бъдещи студенти.

След тържествената богослужба всички присъстващи по традиция се отправиха с лития към фиалата в двора на Семи-

нарията, където бе отслужен празничен водосвет за добър успех в настоящата учебна година.

Всички присъстващи бяха поръсени със светена вода за здраве и благополучие.

Така учебната 2017/2018 година бе тържествено открита в Софийската духовна семинария. През тази година в нея са приети да се обучават 11 ученици в петгодишния редовен курс на обучение, сред които и етнически българи от други съседни страни, и 18 курсисти в двугодишния паралелен курс на обучение.

Всички присъстващи бяха поръсени със светена вода за здраве и благополучие.

Така учебната 2017/2018 година бе тържествено открита в Софийската духовна семинария. През тази година в нея са приети да се обучават 11 ученици в петгодишния редовен курс на обучение, сред които и етнически българи от други съседни страни, и 18 курсисти в двугодишния паралелен курс на обучение.

Весела ИГНАТОВА

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА „Църковен вестник“ за 2018 г.

1 година	30,00 лв.
6 месеца	15,00 лв.
3 месеца	7,50 лв.
ед. цена	0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 02/980-30-16, центр. 02/987-56-11/245,
e-mail: sinizdat@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Анула Христова

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на Танка Тончева Христова, като се изписват точният адрес и пощенският код на абоната!

Банкова сметка на Синалодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.